

Ավետիք Իսահակյան

Յա՛ր, աչերըդ արեգական

Յա՛ր, աչերըդ արեգական
շողքով վառված ծովի նրման,
Աբրեշումե մագերդ արձակ
ծո՛ւփ-ծո՛ւփ կրտան հովի նրման,
Վար կրնայես խղճուկ գերուդ
պարզ երկրնքի մովի նրման,
Միրտրս կայրես քնքուշ շնչով՝
անմարելի բովի նրման:

Յա՛ր աչքերիս լուսը մարավ
քո կարոտով-սիրով լալեն,
Ողջ աշխարհի մալը կրտամ,
չեմ գրկկվի անգին լալեն,
Յա՛ր, գութ արա, կյանքիս գրնով
թող մի քաղեն թրջիդ լալեն,
Շենքդ եմ ընկած, յա՛ր, խիղճ արա,
հողդ եմ լիզում սովի նրման:

Յա՛ր, թե մեռնիմ ոտներիդ տակ,
շահին-շահի թախտ է ինձի.
Փեշըդ քավի գերեզմանիս՝
փափագելի բախտ է ինձի.
Վըրաս թե լաս, արտասուրդ

անմահական դեղ է ինձի,
Միրտրա նորեն կալեկոծվի
հնդստանու ծովի նման ...

1906

Ղազարապատ